

Miradoniz

Mihai Eminescu

Miradoniz avea palat de stânci.
Drept streșină era un codru vechi
Și colonadele erau de munți în șir,
Ce negri de bazalt se înșirau,
Pe când deasupra, streșina antică,
Codrul cel vechi fremea umflat de vânt.
O vale-adâncă ce-ngropa în codri,
Vechi ca pământul jumeta din munte,
Mâncând cu trunchii ruți scările negre
De stânci, care duceau sus în palat -
O vale-adâncă și întinsă, lungă,
Tăiată de un fluviu adânc bătrân,
Ce pe-a lui spate văluroase pare
A duce insulele ce le are-n el -
O vale cât o țară e grădina
Castelului Miradoniz.
Iar în castel de treci prin colonade
Dai de înalte hale cu plafonul
Lor negru strălucit și cu păduri
De flori. Păduri căroră florile
Ca arborii-s de mari. Roze ca sorii,
Și crini, ca urnele antice de argint,
Se leagănă pe lujerii cei nalți,
Iar aerul văratic, dulce, moale.
Ca stelele sunt musculițele prin frunze
Și împlu aerul cel cald cu o lumină
Verzuie, clară, aromată. Fluturi -
Cu părul de-aur și cu aripioare
De curcubeu - în haine de argint
Din floare-n floare fâlfâie și-și moaie
Gurițele-umede și roșii în potirul
Mirositor și plin de miere-al florilor.
Tufe de roze sunt dumbrăvi umbroase
Și verzi-întunecoase, presărate
Cu sori dulci înfoiați, mirositori -
E-o florărie de giganți. într-un loc
Crăpată-i bolta de granit, de cauți
Prin streșina de codru până sus,
Unde în ceruri lin plutește luna.
Ea-i o regină tânără și blondă
În mantia-i albastră constelată,
Cu mâinile unite pe-al ei piept
De neauă... Trece luminând cu ochii

Albaștri, mari, prin straturi înflorite
De nori, ce înfoiate îi oferă
Roze de purpur, crinii de argint;
Din când în când cu mâna-i argintoasă
Ea rupe câte-o floare și-o aruncă
Jos pe pământ ca pe-o gândire de-aur;
Colo un nor se nălță sfânt și sur,
Se-ncheagă, se formează, încremenește,
Devine-un templu grec și plin de umbra
Columnelor ce-l înconjur - și prin columne
Trece-argintoasă câte-o rază-a lunii.
Ea drumul ia spre-acel castel. Diadema-i
De diamante-n stele contopite
Brilează-n noapte - țăriile negre
A domei se-nsenină - și ea intră
În el. - Columnele-ard sub clara ei lumină
Și aruncă umbra una-ntr-alta.
Ea intră-n domă... stelele-o urmează.
Și noaptea sântă plină-i de-ntuneric
Pe râul sânt ce curge-n valea mare
Care-i grădina cea din codri vechi
A lui Miradoniz. Insule sfinte
Se nălță-n el ca scorburile de tămâie.
Copile sunt cu ochi rotunzi și negri,
Cu flori de aur, de smarald - cu stânci
De smirnă risipită și sfărmată
În bulgări mari. Pe mândrele cărări,
Ce trec prin verzile și mândre plaiuri,
E pulbere de-argint. Pe drumuri
Cireși în floare scutură zăpada
Trandafirie a-nfloririi lor,
Vântul le mână, văluos le nălță,
De flori troiene în loc de omăt
Și sălcii sfinte mișcă a lor frunză
De-argint deasupra apei și se oglindește
În fundul ei - astfel încât se pare
Că din aceeași rădăcină crește
O insulă în sus și una-n jos.
Și nu-i nimica în aceste ramuri:
Dintr-un copac într-altul numai țeș
Painjini de smarald păinjenishul
Cel rar de diamant - și greieri cântă,
Ca orologii aruncate-n iarbă.
Și peste râul mare, de pe-un vârful
De arbore antic țeșut-au ei
Un pod din pânza lor diamantoasă,
Legându-l dincolo de alți copaci.
Prin podul străveziu și clar străbate

A lunii rază și-nverzește râul
Cu miile lui unde, ca-ntr-o mândră
Nemaivăzută feerie. - Iară peste pod
Trece albă, dulce, mlădioasă, jună,
Albă, ca neaua noaptea, păru-i de aur
Lin împletind în crinii mâinilor,
Ivind prin haina albă membri-angelici,
Abia călcând podul cel lung cu-a ei
Picioare de omăt, zâna Miradoniz.
Ea-ajunge în grădina ei de codri
Și rătăcește, - o umbră argintie
Și luminoasă-n umbra lor cea neagră;
Ici se pleacă spre a culege o floare,
Spre-a arunca în fluviul bătrân,
Colo aleargă dup-un flutur,
Îl prinde - îi sărută ochii și-i dă drumul;
Apoi ea prinde-o pasăre măiastră
De aur, se așează-ntr-a ei aripi
Și zboară-n noapte printre stele de-aur.